

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Ekomontec CZ s.r.o.**, IČO: 03298698
se sídlem náměstí 14. Října 1307/2, 150 00 Praha 5,

zastoupena Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j.: MPSV-2017/233347-422/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 1. 2018, č. j. MPSV-2017/233347-422/1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 200,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Dvořáka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) zrušil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – generálního ředitelství (dále též „úřad práce“) ze dne 21. 9. 2017, č. j.: UPCR-2017/82621/1, jímž nebylo povoleno posečkání úhrady kauce dle § 60b odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) formou splátkového kalendáře ve smyslu § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a řízení zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že je žalobkyně na základě rozhodnutí úřadu práce ze dne 8. 2. 2016, č. j.: MPSV-UP/48708/15/ÚPČR/9, oprávněna zprostředkovávat zaměstnání do zahraničí podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Na základě rozhodnutí úřadu práce ze dne 22. 3. 2016, č. j.: UPCR-2016/20550/4 je žalobkyně oprávněna zprostředkovávat zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti taktéž na území České republiky.
3. Účinností zákona č. 206/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 206/2017 Sb.“) vznikla žalobkyni povinnost poskytnout kauci podle § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a to do 3 měsíců od nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb., tedy do 29. 10. 2017. Žalobkyně dne 14. 9. 2017 požádala úřad práce o povolení úhrady kauce formou splátkového kalendáře dle § 156 daňového řádu. Žádosti úřad práce nevyhověl, o čemž byla žalobkyně informována dopisem ze dne 21. 9. 2017, č. j.: UPCR-2017/82621/1. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 5. 10. 2017 odvolání k žalovanému. Dne 27. 10. 2017 žalobkyně řádně složila předmětnou kauci na účet úřadu práce.

Žalovaný o odvolání rozhodl tak, že rozhodnutí úřadu práce zrušil, neboť dospěl k závěru, že úřad práce pochybil, když rozhodl meritorně (navíc formou, která neměla předepsané náležitosti – dopisem) o nevyhovění žádosti žalobce, ačkoliv bylo zřejmé, že této žádosti ani nelze vyhovět v důsledku právní úpravy, neboť se jedná o zjevně právně nepřipustnou žádost, resp. podání. Jelikož kauce není daňovou povinností ve smyslu hmotněprávním, ale podmínkou udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, na kterou nelze aplikovat § 156 daňového řádu, bylo na první pohled evidentní, že žalobkyně žádá o přiznání institutu, který právní úprava neumožňuje. Zmínil též, že důvodem pro zastavení řízení by bylo i uhrazení celé kauce žalobkyní v řádném termínu.

II. Argumentace žalobkyně

4. Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasila se způsobem rozhodnutí žalovaného i se způsobem, jakým žalovaný vypořádal její odvolací námitky.
5. V *prvním žalobním bodě* žalobkyně tvrdila, že je zamítnutí odvolání a zastavení řízení žalovaným v rozporu s obsahem spisového materiálu. Žalovaný došel dle žalobkyně k mylnému závěru, že žalobkyně podala zjevně právně nepřipustnou žádost, když požadovala uplatnění institutu, jehož využití právní úprava v daném případě neumožňuje. Žalobkyně spatřovala nezákonnost napadeného rozhodnutí jednak v absenci uvedení důvodu zastavení řízení ve výroku rozhodnutí, jednak v rozporu závěru žalovaného o zjevné nepřipustnosti žádosti s daňovým řádem a zákonem č. 206/2017 Sb. Žalobkyně přitom poukazovala na skutečnost, že samotná právní úprava kauce obsažená v § 60b zákona o zaměstnanosti odkazuje na daňový řád, na základě čehož má žalobkyně za prokázané, že kauce je spravována na základě stejných principů jako daně a jiné poplatky, a při její správě lze proto použít totožných institutů, tedy i posečkání, popřípadě rozložení úhrady kauce do splátek (dále také jen „posečkání“).
6. Dle žalobkyně bylo zastavení řízení žalovaným nezákonné, neboť případná nepřipustnost podání nebyla ze samotného podání zjevná do takové míry, že nebylo třeba provádět dokazování, proto nelze žádost vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu a doktríny považovat za zjevně právně nepřipustnou a řízení o ní tak zastavit. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že žalovaný ve věci prováděl dokazování, zjišťoval podstatné okolnosti případu, pročez není možné označit žádost za zjevně právně nepřipustnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. *Druhý žalobní bod* obsahoval námitky k věcnému posouzení případu žalovaným. Žalobkyně odmítla názor žalovaného, že není možné kauci rozložit do splátek, ani o takové rozložení žádat. Znovu zdůraznila, že na základě dikce § 60b odst. 4 zákona o zaměstnanosti je třeba spravovat kauci dle daňového řádu, kauce je tedy pro účely daňového řádu daní, z čehož dle žalobkyně jasně vyplývá i možnost aplikace § 156 daňového řádu, upravujícího institut posečkání. V návaznosti na tuto svou argumentaci žalobkyně uvedla, že názor žalovaného, že kauce musí být uhrazena jednorázově a její posečkání nelze povolit, nemá oporu v právních předpisech ani judikatuře a je v rozporu se zákonem.
8. V *třetím žalobním bodě* žalobkyně zdůraznila za pomoci vybrané judikatury Nejvyššího správního soudu, že pokud nastanou zákonem předvídané podmínky pro povolení splátek daně, správce daně musí splátky povolit. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že žalovaného řádně informovala o vážné újmě, která by jí jednorázovou úhradou kauce vznikla, a která by spočívala v téměř jistém zániku podnikání žalobkyně. Stejně tak byl žalovaný informován o skutečnosti, že žalobkyně částku odpovídající výši kauce nemá k dispozici a není pro ni možné si ji v daném časovém úseku opatřit. Závěrem žalobkyně zmínila teoretickou možnost budoucího zániku povinnosti kauci hradit.
9. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul skutkový stav věci, dosavadní řízení o žádosti a své závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Dle názoru žalovaného byl postup při vydání napadeného rozhodnutí zcela v souladu s právními předpisy, stejně jako vypořádání námitek žalobkyně. K jednotlivým žalobním námitkám se žalovaný vyjádřil následujícím způsobem:
12. K námitkám obsaženým *v prvním žalobním bodě* žalovaný nejprve uvedl, že jím vydané napadené rozhodnutí splňuje veškeré náležitosti, které mu daňový řád, jímž se při rozhodování byl povinen řídit, stanoví. Žalovaný sdělil, že jako odvolací orgán postupoval podle § 116 daňového řádu, podle něhož neměl vzhledem k okolnostem případu jinou možnost, než rozhodnout zvoleným způsobem, tedy rozhodnutí úřadu práce zrušit a řízení zastavit. Rozhodnutí totiž nebylo možné kvůli pochybení úřadu práce potvrdit, nebylo možné jej ani změnit, a to pro jeho nepřezkoumatelnost a nesprávnost spočívající v nesplnění náležitostí, které daňový řád pro rozhodnutí stanoví. Dle názoru žalovaného neexistuje žádný rozpor mezi napadeným rozhodnutím a spisovým materiálem.
13. Pokud se týká námitky, již žalobkyně brojila proti závěru žalovaného o zjevné právní nepřipustnosti žádosti, žalovaný konstatoval, že *institut posečkání dle daňového řádu je v případě kauce z povahy věci vyloučen*. Žalovaný po zvážení podstaty institutu posečkání dovodil, že jej lze použít pouze ve vztahu k daňové povinnosti. Dle žalovaného však kauci nelze z hmotněprávního hlediska ztotožnit s daňovou povinností, neboť kauce je plněním dobrovolným, jelikož, jak žalovaný vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se jedná o podmínku pro udělení povolení, přičemž splnění této podmínky záleží pouze na vůli žadatele a s neuhrazením kauce není spojen daňový či jiný dluh.
14. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že při rozhodování prováděl dokazování, čímž byla dle žalobce vyloučena zjevná právní nepřipustnost žádosti. K této námitce žalovaný sdělil, že

k dokazování by došlo, posuzoval-li by při rozhodování naplnění podmínek posečkání daně, což v dané věci prováděno nebylo a ani nebylo možné provádět.

15. K námitce nesprávného věcného posouzení případu uvedené *v druhém žalobním bodě* žalovaný zdůraznil, že možnost využití institutu posečkání u kauce by popírala samotný smysl a účel kauce, protože by tak bylo žadateli umožněno vykonávat činnost bez splnění zákonem požadované podmínky zajištění. Žalovaný vyzdvihl účel kauce, kterým je dle jeho názoru prokázání finanční způsobilosti osoby žadatele o povolení zprostředkovávání zaměstnání a následné zajištění kvality a úspěšnosti existence agentury práce. Žalovaný setrval na svém závěru, že z dikce zákona o zaměstnanosti vyplývá, že podmínku udělení povolení nelze plnit postupně až po vydání tohoto povolení, protože nelze rozložit kauci do splátek. Stejným způsobem je podle žalobce nutné nahlížet i na úpravu obsaženou v článku II odst. 4 zákona č. 206/2017 Sb., vztahující se na osoby, které povolení získaly před účinností novely zákona o zaměstnanosti.
16. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně ohledně dopadů jednorázového uhrazení sankce nejsou v danou chvíli relevantní, neboť kauce již byla ze strany žalobkyně uhrazena. Žalovaný se neztotožnil s úvahou žalobkyně o možnosti zániku povinnosti poskytnutí kauce. Závěrem žalovaný znovu zopakoval, že kauce není daňovou povinností a odmítl proto aplikaci závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně prominutí a posečkání daně, na kterou žalobkyně v žalobě odkazovala.
17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud o důkazech nerozhodoval, neboť je účastníci nenavrhovali.
19. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle ustanovení § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že: *Právnícká nebo fyzická osoba žádající o povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) je povinna poskytnout kauci ve výši 500000 Kč.*
22. Podle ustanovení § 60b odst. 3 platí, že: *Dojde-li k zániku povolení ke zprostředkování zaměstnání, stává se složená částka přeplatkem právnícké nebo fyzické osoby, které povolení zaniklo. Je-li takto vzniklý přeplatek vratitelným přeplatkem, vrátí jej generální ředitelství Úřadu práce do 60 dnů ode dne zániku tohoto povolení.*
23. Podle ustanovení § 60b odst. 4 platí, že: *Pro správu placení kauce se použijí přiměřeně ustanovení daňového řádu.*
24. Podle ustanovení čl. II odst. 4 zákona č. 206/2017 Sb. platí, že: *Právnícká nebo fyzická osoba, které bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je povinna do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona poskytnout kauci podle § 60b odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to složením částky na zvláštní účet*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

generálního ředitelství Úřadu práce; marným uplynutím této lhůty povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká.

25. Podle ustanovení § 156 odst. 1 daňového řádu platí, že: *Na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období, d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.*
26. Podle ustanovení § 116 odst. 1 daňového řádu platí, že: *Odvolací orgán a) napadené rozhodnutí změní, b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, nebo c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.*
27. Soud o věci uvažil takto:
28. Skutkový stav byl mezi účastníky řízení nesporný, soud proto z obsahu spisového materiálu pouze ověřil, že žalobkyně podala u Úřadu práce dne 14. 9. 2017 žádost o úhradu kaucí agentury práce splátkovým kalendářem dle § 156 daňového řádu, kterou žádala o rozložení úhrady na 21 měsíčních splátek tak, aby stanovenou kaucí ve výši 500.000,- Kč mohla uhradit do konce platnosti uděleného povolení, respektive do 20. 3. 2019. K tomu uvedla důvody, pro které se vyhovění této žádosti domáhá s tím, že její činností je zprostředkování zaměstnání vykonávané na základě povolení Úřadu práce teprve od dubna roku 2016 a z důvodu neposkytnutí bankovního úvěru, nečerpání žádné ekonomické nabídky či grantu se potýká s nestejněměrnými finančními možnostmi, které podrobně popsala. Svou žádost dále doplnila podáním dne 19. 9. 2017 (dále jen „žádost“). Úřad práce poté dne 21. 9. 2017 formou dopisu rozhodl o nepovolení posečkání úhrady předmětné kaucí s tím, že zákonnou lhůtu tří měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona č. 206/2017 Sb. (dále jen „novela“) nemůže žádným způsobem prodloužit ani za použití příslušných ustanovení daňového řádu, neboť z dikce § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti jednoznačně vyplývá povinnost poskytnout částku 500.000,- Kč na příslušný účet úřadu práce jednorázově. V odvolání žalobkyně argumentovala obdobně jako v podané žalobě. V době běhu odvolacího řízení dne 27. 10. 2017 kaucí ve výši 500.000,- Kč složila. O odvolání rozhodl žalovaný postupem podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu tak, že prvostupňové rozhodnutí úřadu práce zrušil a řízení zastavil z důvodů předně uvedených.
29. K *prvnímu a druhému žalobnímu bodu* soud předně uvádí, že přisvědčuje stanovisku žalovaného o účelu kaucí, které ostatně odpovídá důvodové zprávě k novele. Podle ní je *“Prokázání finančních způsobilosti formou kaucí důležitým předpokladem reálného výkonu zprostředkovatelské činnosti a zajištění požadavku na kvalitu zprostředkování zaměstnání. Cílem navrhovaného opatření je zajištění záruky úspěšné existence agentury práce. Prokázání finanční způsobilosti nesouvisí s ochranou dočasně přidělovaných zaměstnanců, ale má za cíl eliminovat vznik účelově založených agentur práce, neboť založení více agentur práce bude z finančního hlediska pro jediného podnikatele zásadním problémem. V současnosti existují podnikatelé, kteří zakládají několik agentur práce, jejíž prostřednictvím v rámci jednoho měsíce přidělují jednoho a téhož zaměstnance k témuž uživateli. Toto přidělování v daném měsíci nepřesahuje rozsah tzv. zaměstnání malého rozsahu, což je zaměstnání, ve které započitatelný příjem zaměstnance za kalendářní měsíc je sjednaný v částce nižší než 2.500,- Kč. Pokud je příjem ze zaměstnání nižší než uvedená hranice, nevzniká zaměstnavateli povinnost za tohoto*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zaměstnance odvádět zdravotní a sociální pojištění. Nejenže stát takto přichází o významné finanční prostředky při výběru sociálního a zdravotního pojištění, ale závažné sociální následky může nést i zaměstnanec nebo tím, že není účasten sociálně pojistných systémů, nevznikne přidělovanému zaměstnanci nárok např. na nemocenské, případně podporu v nezaměstnanosti a v budoucnu i starobní důchod“.

30. Ve shodě se žalovaným má soud rovněž za to, že uhrazení kaucí dle § 60b zákona o zaměstnanosti je jednou z podmínek pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, a že tato podmínka musí být splněna nejpozději v okamžiku vydání rozhodnutí o udělení povolení. Uvedené vyplývá z dikce ustanovení § 60b odst. 1 až 3 zákona o zaměstnanosti, podle kterého se kaucí poskytuje složením částky ve výši 500.000,- Kč na zvláštní účet úřadu práce, tedy jednorázově a v plné výši, nikoli její postupnou úhradou až po vydání rozhodnutí. Tato podmínka musí být následně splňována po celou dobu platnosti příslušného povolení, kdy je kaucí v plné výši deponována na zvláštním účtu úřadu práce. Teprve zánikem povolení se kaucí stává přeplatkem ve smyslu § 154 daňového řádu a při jejím vrácení se přiměřeně použije ustanovením tohoto zákona.
31. Podle stanoviska soudu však tento náhled nelze použít v nyní projednávané věci za daných skutkových okolností. Je tomu tak proto, že žalobkyně byla již držitelkou povolení v minulosti. Uhrazení kaucí jako jedna z podmínek pro jeho udělení tak nepřipadá v úvahu. Na žalobkyni tak plně dopadlo přechodné ustanovení novely, z jejíhož článku II. bod 4 vyplývá povinnost žalobkyně do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti novely (29. 7. 2017) poskytnout kaucí podle § 60b odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve znění po novele, a to složením částky na zvláštní účet Generálního ředitelství úřadu práce s tím, že marným uplynutím této lhůty povolení ke zprostředkování zaměstnání zaniká.
32. Z uvedeného je zřejmé, že zákonodárce stávajícím držitelům povolení umožnil zaplatit kaucí v zákonem stanovené lhůtě. Při tom nelze odhlédnout od ustanovení § 60b odst. 4 zákona o zaměstnanosti, podle kterého se pro správu o placení kaucí použije přiměřeně ustanovení daňového řádu. Tedy i ust. § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu, z něhož vyplývá, že daní se pro účely tohoto zákona rozumí *peněžitě plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona*. Vzhledem k tomu, že přechodné ustanovení v čl. II. bodu 4 novely přiměřené použití daňového řádu nevyloučilo, nelze vejít na názor žalovaného, že žalobkyně nemohla požádat o poseckání úhrady kaucí podle § 156 daňového řádu, její žádost tak byla zjevně právně nepřipustnou a již úřad práce měl řízení o takové žádosti zastavit podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Žalovaný proto pochybil, pokud prvostupňové rozhodnutí úřadu práce zrušil a řízení zastavil podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť se měl stejně jako správní orgán I. stupně žádosti zabývat věcně, tedy posoudit důvody v ní uvedené a tomu přizpůsobit výrokovou část a odůvodnění svého rozhodnutí, tj. postupovat podle § 116 odst. 1 písm. a) nebo c) daňového řádu.
33. Lze tak uzavřít, že přiměřené použití daňového řádu (§ 156) ve věci žalobkyně, která byla ke dni účinnosti novely držitelkou povolení, bylo souladné se zákonem, neboť přechodná ustanovení v čl. II bodu 4 ani ustanovení daňového řádu a zákona o zaměstnanosti přiměřené použití § 156 daňového řádu nevyloučila, ani žalobkyni, jako držitelce povolení ke dni účinnosti novely, neuložila povinnost zaplatit kaucí jednorázově. V dané věci se tak nejednalo o zjevně právně nepřipustné podání dle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu a žalobcova žádost měla být meritorně projednána.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

34. S ohledem na shora uvedené považuje soud za předčasné zabývat se námitkou uplatněnou ve *třetím žalobním bodě*, v níž žalobkyně upozorňovala na závěry judikatury NSS konstatující, že jsou-li splněny podmínky pro povolení splátek daně, je správní orgán povinen splátky povolit.
35. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), přitom vezme v úvahu, že žalobkyně kauci v průběhu odvolacího řízení a ve lhůtě stanovené v čl. II. bod 4 přechodných ustanovení novely již plně uhradila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 6. listopadu 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu